24/12/2019

«Ας Τον αφήσουμε να βασιλέψει στις καρδιές μας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

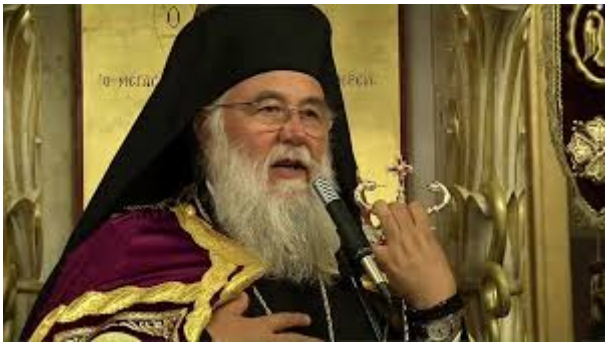

«Ὁ Κύριός μας εἶναι ὁ “ἀνεξιχνίαστος πλοῦτος τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῶ Θεῶ” (Ἐφεσ. 3, 8-9). Ἡ βασιλεία του δέν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου (Ἰωάν. 18, 36). Ἦρθε γιά νά ἀποκαταστήσει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέ μοναδική», υπογράμμισε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος στο Χριστουγεννιάτικο μήνυμα που απεύθυνε στο ποίμνιό του και το οποίο παραθέτουμε, παρακάτω:

«Ὁ ἐρχομός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο ἀπετέλεσε γιά τήν ἀνθρωπότητα τήν ἔκπληξη ἡ ὁποία ἀνέτρεψε ὅλα τά δεδομένα μέ τά ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι προσδοκοῦσαν τόν Μεσσία. Ὁ Χριστός γεννήθηκε σέ μία ἐποχή παγκοσμιοποιήσεως. Οἱ ἄνθρωποι μιλοῦσαν μία γλῶσσα, τήν ἑλληνική.

Ἀκολουθοῦσαν τά εἰδωλολατρικά ἔθιμα καί λάτρευαν ψεύτικους θεούς. Τό νόμισμα ἦταν κοινό καί εἶχε ἐπάνω του τήν κεφαλή τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορα. Οἱ ἐμπορικοί καί θαλάσσιοι δρόμοι, ἐλεγχόμενοι ἀπό τήν ρωμαϊκή ἡγεμονία, ἔφερναν τούς ἀνθρώπους κοντά. Ἡ ἁμαρτία ὅμως εἶχε ὑπερπλεονάσει. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἦταν μηδενική. Ἡ ἐκμετάλλευση δέσποζε. Ὁ θάνατος φαινόταν ἀκατανίκητος. Καί ἡ ἐλευθερία ὄνειρο μακρινό.
Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι Ἰουδαῖοι καί Ἕλληνες, ὄντας ὑπόδουλοι στήν κυριαρχία τῆς παγκοσμιοποιημένης ρωμαϊκῆς ἡγεμονίας, ἀνέμεναν ἕναν Μεσσία δυνατό, ἐλευθερωτή, ἕνα πρόσωπο πού θά ἱκανοποιοῦσε τίς ὑλικές τους ἀνάγκες καί θά τούς ἔδινε τήν δυνατότητα νά προχωρήσουν ἀδέσμευτοι ἀπό τήν ἐξουσία, ἀκόμη καί ἄν αὐτό προϋπέθετε πόλεμο καί θάνατο. Κυρίως οἱ Ἰουδαῖοι, ἤθελαν ἕναν Μεσσία ὁ ὁποῖος θά τούς καθιστοῦσε βασιλεῖς τῆς γῆς, παρερμηνεύοντας τήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ στόν προπάτορά τους Ἀβραάμ. Γι᾽ αὐτό, τόσο οἱ Ἰουδαῖοι, ὅσο καί οἱ εἰδωλολάτρες, δέν μπόρεσαν νά ἀντέξουν τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Ὁποῖος ἦρθε γιά νά φέρει μίαν ἄλλη ἐλευθερία, αὐτήν ἀπό τό κακό καί τόν θάνατο. Ἔτσι, ὁ Κύριός μας ἔγινε “σκάνδαλο” γιά τούς Ἰουδαίους, “μωρία”, δηλαδή ἀνοησία γιά τούς εἰδωλολάτρες, ἀλλά καί τούς μορφωμένους και φιλοσοφημένους Ἕλληνες (Α᾽ Κορ. 1, 23).

Ὁ Κύριός μας εἶναι ὁ “ἀνεξιχνίαστος πλοῦτος τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ” (Ἐφεσ. 3, 8-9). Ἡ βασιλεία του δέν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου (Ἰωάν. 18, 36). Ἦρθε γιά νά ἀποκαταστήσει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέ μοναδική ἀξία. Ἦρθε γιά νά μᾶς δώσει μία νέα γλῶσσα, αὐτή τῆς ἀγάπης. Ἦρθε γιά νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν τυραννία τῆς ἀνάγκης γιά ἐπιβίωση καί δόξα, ζητῶντας μας νά ἐμπιστευθοῦμε τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἦρθε γιά νά δείξει ὅτι ἡ ἁμαρτία ὁδηγεῖ στόν πνευματικό θάνατο καί ὅτι ὅποιος Τόν ἐμπιστεύεται, θά λάβει ὡς εὐλογία τήν κοινωνία τῆς ἁγιότητος, τήν ὑπέρβαση τοῦ θανάτου. Ἦρθε γιά νά μᾶς δείξει ὅτι οἱ ἐπίγειες βασιλεῖες τελικά χωρίζουν τούς ἀνθρώπους σέ φίλους καί ἐχθρούς, δέν ἐλευθερώνουν ὅλους ἀλλά μόνο ὅσους ὑπακοῦνε, καί ἔχουν χρονικό τέλος. Ἡ δική Του βασιλεία ὅμως ἀγκαλιάζει τούς πάντες καί σώζει ὅσους ἐλεύθερα ἀποφασίσουν νά Τόν ἀκολουθήσουν στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἄνθρωπος, ἐν Χριστῷ, ἔρχεται κοντά μέ τόν πλησίον του, ὄχι ζητῶντας, ἀλλά προσφέροντας. Ὄχι ἐκμεταλλευόμενος, ἀλλά ἀναγνωρίζοντας τόν πλησίον ὡς τόν ἀδελφό του. Ὄχι θεοποιῶντας τίς ἐπιθυμίες του, ἀλλά τρεφόμενος ἀπό τόν λόγο καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, ἡ ζωή μας παίρνει ἄλλο νόημα!

Ὑποδεχόμαστε πάλι τόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, σέ μία ἐποχή νέας παγκοσμιοποιήσεως, στήν ὁποία ὅλα τά γνωρίζουμε καί ὅλα τά ἔχουμε δεῖ. Καί σήμερα ὅμως ὑφιστάμεθα μία νέα τυραννία: αὐτήν τῆς αὐταπάτης ὅτι τά ὑλικά ἀγαθά, οἱ ἀπολαύσεις, ἡ πρόσβαση στήν πληροφορία διά τοῦ Διαδικτύου, ἡ

πρόοδος τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας μᾶς χαρίζουν τήν ἐλευθερία. Σήμερα ὅμως εἴμαστε καί πάλι παραδομένοι στό κακό. Τά μεγάλα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας, οἱ πόλεμοι, ἡ λαθρομετανάστευση, οἱ ἀρρώστιες, ἡ καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ ἀνθρώπου, ἰδίως τῶν μικρῶν παιδιῶν, οὐδόλως λύθηκαν ἀπό τούς ἰσχυρούς τοῦ κόσμου. Μία νέα βασιλεία πνευματικοῦ σκότους ἁπλώνεται, μέ πτυχές της τήν μοναξιά, τήν ἀθεΐα, τόν ἐγωκεντρισμό, τήν ἀδιαφορία, τόν φόβο, ἐνῶ ἡ ἁμαρτία, μέ αἰχμές της τήν φιληδονία, τήν φιλαυτία καί τήν φιλοδοξία, μᾶς κυβερνᾶ χωρίς νά τό κατανοοῦμε.

Σ᾽ αὐτήν τήν ἐποχή ἄς ἀντιτάξουμε τήν πίστη στόν Γεννηθέντα Κύριό μας! Ἄς Τόν ἀφήσουμε νά βασιλέψει στήν ζωή καί τίς καρδιές μας. Νά μᾶς διδάξει τόν δικό Του τρόπο, ὁ ὁποῖος ἄλλαξε τόν κόσμο! Ἄς ἐντρυφήσουμε στόν δικό Του ἀνεξιχνίαστο πλοῦτο καί ἄς Τόν κοινωνοῦμε σαρκωθέντα, ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, ταφέντα, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν σέ κάθε θεία λειτουργία, στό πρόσωπο τοῦ πλησίον μας, στήν ἐλπίδα πού εἶναι ὁ Ἴδιος! Χριστός ἐγεννήθη! Ἀληθῶς ἐγεννήθη!»